

Maylis de Kerangal
Hozzuk rendbe az élőket

– regény –

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Maylis de Kerangal: *Réparer les vivants*

© Éditions Gallimard, Paris, 2014
Hungarian translation © Kiss Kornélia, 2019

Fordította
KISS KORNÉLIA

A májért, a vesékért és a tüdőért hajszálra egyforma protokoll betartásával egymás után szép sorjában érkeznek a bejelentkezések – Strasbourg viszi a májat (egy hatéves kislánynak), Lyon a tüdőt (egy tizenhét éves kamaszknak), Rouen pedig a veséket (egy kilencéves fiúnak) –, ugyanebben az időben Párizsban a stadiont körülölelő kanyarokban néhány motoros már húzza is fel a cipzárt a dzsekin, gyors és biztos mozdulattal, ahogy egy előre megbeszélt tervet hajt végre az ember, pif, már kész is – nagyon menő bőr pilótadzsekik egyébként, khaki színűek, narancssárga béléssel –, ugyanebben az időben már tekerik az arcuk elé a kendőt, mint a brigantik, mielőtt nekiállnának megtámadni a postakocsit, vagy ahogy a tüntető egyetemisták védik magukat a könnygáz ellen, a profibbak különben százával húzzák elő ilyenkor a pulcsi alá rejtett füstbombát, és ügyesen behelyezik az öv hátsó részén a nadrágjukba – az mondjuk, rejtély, hogyan tudtak átcsúszni az ellenőrzésen... Az első néhány lámpán simán átjutottak, viszont a Porte de Chapelle-nél a focisták autóinak jöttét jelzik, vörös, zöld és fehér füstfelhők mindenfelé, a stadion lépcsőzetes padsorain egyre hevesebb a kiabálás, közben kifeszítettek egy transzparenst is, „Klubvezetők, játékosok, edzők, húzzatok kifelé!”, a kemény mag kezd beleélni magát, vállt vállnak vetve nagyon egyben vannak, nagy adagnyi hatalom és agresszivitás, ellenséges tömeg, félelmetesek, az utánuk jövők megrészegülve igyekeznek lépést tartani velük,

a biztonságiaknak főhet a fejük, behúzott nyakkal már ügetnek is feljüket öltönyben, kigombolt zakó, hasuk fölött lobog a nyakkendő, egyfolytában walkie-talkie-n dumálnak, az északi szárny kezd felidegesedni, nehogy balhé legyen ebből, mindenki élénken anyázik, a sötétített ablakos autók épp most jöttek le az autópályáról, kényelmes és elképesztően csendes járművek, már az aréna előtti VIP kiskörúton vannak, ott fognak megállni, a játékosoknak fenntartott bejáratnál. Marthe felállt, odament az ablakhoz: a Vérellátó épülete előtt árnyalakok suhannak el, majd futólépésben a stadion felé veszik az irányt, környékbeli fiatalok, ismerik a járást, szűkszavú SMS-t ír a lányának – sürgősségi munka, holnap hívlak, mami –, az erkélykorláthoz ütögeti a rágósdobozt, benyúl a doboz billenős tetején, észleli, hogy üres, harapdálni kezdi az ajkát – tudja, hogy az iroda különböző pontjain dugott el cigarettát, olyan rejtekhelyekre, amiket nem biztos, hogy most meg fog találni, egyelőre úgy dönt, marad a rágónál.

Elképzeli a lenti nagy körben összegyűlt több ezer embert, ott ülnek a csillogóan zöld gyep körül, úgy csillog az a gyep, mintha festették volna, mintha minden egyes fűszál gyantából, terpentinből és levendulából kevert anyagtól csillogna színesen, és az oldószer elpárolgása után most beburkolja őket valami kemény, átlátszó fólia, mint az alapozó a frissen impregnált pamutanyagon, leheletnyi viaszréteg, aztán arra gondol, hogy ugyanabban az időben, amikor Simon Limbres élő szerveit szétosztotta és beteg testekhez párosította, odalent ezer meg ezer tüdő fújódik fel egyszerre, ezer meg ezer máj önti tele magát sörrel, ezer meg ezer vese választja ki a legteljesebb

egyetértésben a testnedveket, ezer meg ezer szív pumpál kifele az atmoszférába, ekkor hirtelen rádöbben, mennyire széttöredezett is ez a világ, és nincs benne semmi, de semmi folytonosság, ezen a környéken most legalábbis nyoma sincs, az emberi lét megsemmisülve és eltérítve száguld egy végtelenített röppályán – ezt a fajta szorongást egyszer már átélte, 1984-ben, egy márciusi napon, épp a 69-es buszon ült, és egy 19. kerületi klinikára tartott, abortuszra, a lánya, akit egyedül nevelt, alig hat hónapja jött a világra, az eső csordogált lefelé a buszablakon, egyenként megnézte a körülötte lévő utasok arcát, ilyesmi arcokat lehet egyébként látni reggelente a párizsi buszokon, semmibe mélázó vagy épp valamilyen biztonsági előírást jelölő piktogramokat, esetleg a leszállást jelző gombot bámuló merev tekinteteket, egy másik emberi lény fülkagylójának belsejébe vett tekintetet, mindegy, csak a többiek szemébe ne kelljen nézni, bevásárlószatyros öregasszonyokat, fiatal családanyákat, mellükön kenguruban a kisbabájuk, napilapjukért a kerületi közkönyvtárba tartó nyugdíjasokat, kétes tisztaságú öltönyben-nyakkendőben utazó munkanélkülieket, évek óta nincs munkájuk, belemerülnek az újságjukba, de persze képtelenek bármit is elolvasni, az értelem egyetlen parányi szikráját sem tudják felfedezni a lapokban, de csak kapaszkodnak abba az újságba, mert szerintük az az egyetlen kapcsolatuk a világgal, ahol voltaképpen már nincs helyük, nem kell sok idő, és nem lesz semmi, amiért érdemes volna túlélniük, ezek az emberek alig húsz centire voltak tőle, és egyikük sem sejtette, hová is megy ő éppen, nem tudtak a döntéséről, amit meghozott, és ami két óra múlva visszafordíthatatlan

lesz, emberek, akik élik az életüket, és akikkel semmit, de semmit nem oszt meg, hacsak nem ezt a záporban araszoló buszt, a kopott üléseket meg a plafonról lógó ragacsos műanyag fogantyúkat, ezeket mintha azért szerelték volna fel, hogy az utasok arra kössék fel magukat, semmi mást a világon, mindenkinek megvan a maga élete, és az az övé, ez van, érezte, hogy könnybe lábad a szeme, erősebben kapaszkodott a fémkorlátba, nehogy elessen, és valószínűleg abban a percben őszintén átélte, mit jelent magányosnak lenni.

Az első rendőrautó-szirénákat tizenkilenc harminc körül lehetett hallani. A doktornő becsukja az ablakot – hideg van –, még egy óra a kezdőrúgásig, egy órát kell kibírni a szurkolók őrjöngését hallgatva, hát nem lesz könnyű, főleg érezni, ahogy ez a rengeteg szív együtt dobban, azért ez nagyon nem könnyű, és ma estére vajon milyen feliratokat eszeltek ki? Az idő pedig múlik. Marthe Carrare újból áttanulmányozza az első dossziét, furcsán jóleső érzés keríti hatalmába, az adatok szinte teljesen megegyeznek a donor dossziéjában lévőkkel, ennél jobbat nem is lehetett volna találni, mi a frászt tökölnék a Pitiében? Abban a másodpercben megszólal a telefon, Harfang az: kérjük a szívet.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., 2019-ben
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Kontrollszerkesztő Darvasi Ferenc
Felelős szerkesztő Rostás Eni
Kézirat-előkészítő Tomka Eszter
Korrektor Zöldhegyi Sarolta
Műszaki vezető Takács Klári
A kötetet Pintér József,
a borítót Gerhes Gábor tervezte
Kiadványszám 9001
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3889 5